

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Udrag fra Værker i tolv bind 9: Niels Klim

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 9: Niels Klim", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 9: Niels Klim*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 326. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg09-shoot-idm139856960748544/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

MORALSKE FABLER

nok: Men I see jo at vi have forandret vort Levnet, og at vi nu ere gandske ærbare og adstadige. Ungerne svarede: Vi ville blive ligesaa adstadige, naar vi komme til vore Forældres Alder.

Fabelen lærer, at de Forældre, som selv udi deres Ungdom have ført et u-ordentligt Levnet, ere lidet beføjede til at igiennemhejle Børn, som følge deres Fodspor.

43. Fabel.

Kalvene og Hiorten.

Nogle unge kaade Kalve, da en Hiort, som havde særdeele store Horn, gik dem forbi, dreve de Spot med ham, og raabte: Hanreder! Hiorten vendede sig om og sagde til den Kalv, som var ham nærmest: Du eftertænker ikke min Søn, at din egen Fader ogsaa er tegnet med Horn i Panden, og at du selv inden kort Tiid vil blive ligeledes tegnet: Endeligen, da de bleve ved at raabe, sagde Hiorten: Hvis mine Horn skal være Beviis paa Hanrederskab, saa maa I raabe efter min Hustrue, og bespotte hende, som eene er skyld derudi.

Fabelen viser, at intet er ubilligere end at drive Spot med en Mand, efterdi hans Hustrue er ham utro, derfor siger Poëten:

Si ma Femme a failli, qv'elle pleure bien fort,
Mais pourquoi moi pleurer, puisque je n'ai point tort.

Det er:

*Lad kun min Hustru selv sin Ubluehed begræde,
Jeg, som har ingen Skyld, hvi skal jeg Øyne væde?*

44. Fabel.

Skadens Grav-Skrift.

En Ord-riig Skade, som udi Snaksomhed intet Dyr eller Fugl gav efter, og som kunde holde ud med den vel-

MORALSKE FABLER

talendste Barbeer blant Mennesker, da den ved Døden afgik, gjorde en Bever, som var Skovens Satyricus, den et saadant Grav-Skrift: Her under hviler den berømte Skade N. N. som den 4de Dag i den Maaned Kilian udi Elephant-Aaret holdt op at sladre, det er døde.

Fabelen lærer, at der findes visse ordrige Mennesker, hvilke blive ved at snakke indtil de opgive Aanden, og hvis Dødsfald man kand exprimere med disse Ord: Desierunt loqui.

45. Fabel.

Om Katten, som brystede sig af sit Adelskab.

En Katt brystede sig eengang af sit Adelskab, foregivende, at den første Katt var kommen til Verden igiennem Løvens Næsebore. En Tiger, som det hørte, sagde da: Det var at ønske at du kunde bevise dit Adelskab heller af Dyd og Duelighed end af Løvens Næsebore.

Fabelen lærer, at Høyhed ved Fødsel og Hendelse er ikkun chimere, og noget som man ikke bør bryste sig af.

46. Fabel.

Om Lossen.

En Loss, som udi Skoven var Ober-Visiterer, mistede engang af usunde Vædsker sit eene Øye. Alle Dyr, sær de som dreve nogen Handel, glædede sig derved, saasom de meenede at han herefter ikke skulde blive saa grandsynet som tilforn; Men Ræven sagde: I daarlige Creature! I glæde eder over eders egen U-lykke; thi ingen sigter og seer vissere, og ligesom paa et Haar, end en Eenøyet. Derfor siger man i Ordsproget: Tag dig vare for den, som haver ikkun et Øye.

Fabelen lærer, at mange glæde sig over Hændelser, som kand være dem meest til Skade.